

09/12/2024

Патријарх Порфирије: Молимо се за све људе, а нарочито за оне који би да хтели спрече да Јеванђеље Христово буде одлучујуће у нашем животу

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 8. децембра 2024. године на крају свете Литургије у цркви Светог Јована Владимира у београдском насељу Медаковићу

Браћо и сестре, нека је на здравље и спасење свето Причешће и молитва. Велики је благослов Божји да имамо могућности као никада до сада у историји да можемо да зидамо храмова и да стављамо звона на њих. Зато најпре наше молитве Господу треба да буду узнете за зидање храмова Божјих где год наш народ јесте, а изнад свега и пре свега у нашој престоници. Ми знамо историју, макар толико, у којој се описују сеобе нашег народа кроз векове. Најпре, те сеобе нису биле последица добре воље, него су биле последица притиска, невоље, прогона. Узмимо само један пример из историје нашег народа везан за сеобе, сеоба српског народа из српских земаља, светих земаља, са Косова и Метохије.

Сетимо се прве и друге сеоба у северне крајеве простора где наш народ данас живи, простора Аустроугарске. Када је наш народ дошао рецимо у Сентандреју, у близини Будима и Пеште, можемо замислити какви су то људи били. Најпре су живели под турским ропством у својој отаџбини, били су потлачени, сиромашни, трудећи се да колико је то могуће устроје свој живот тако да могу претећи, да могу преживети. Дакле, живели су споља гледано у материјалној беди, али показале се да су изнутра били богати, како и сама реч каже, да су имали Бога у себи, да су били духовно снажни и богати. У крајеве у које су дошли, будући материјално сиромашни, шта су могли понети са собом? Готово ништа. И када су дошли у Сентандреју, живели су у земуницама, у страћарама, у импровизованим домовима, али су одмах подизали олtare и храмове, предивне, такве храмове да и данас у Сентандреји ти храмови јесу духовна и културна баштина и не само нашег народа већ и данас Мађарске. Седам храмова је подигло само неколико хиљада људи, а у исто време су живели још бедније него што су живели у просторима из којих су се преселили, али зидајући храмове зидали су себи постојање и трајање и овде и сада, али што је још важније, и у векове векова.

Без храма као центра нашег духовног живота, као нашег живота уопште, немојте очекивати било какав добитак, било какав прогрес, било какав бољитак и добро. Не може човек, не могу ја, не можеш ти и нико од нас имати истинско и право расуђивање ако нема заједницу са Богом, ако нема општење са Богом и нарочито ако ми заједно окупљени немамо општење са Богом, а то се дешава у храму. Нажалост, неретко тако поступамо. Хтели бисмо да решавамо своје унутрашње проблеме, да задовољимо своје унутрашње потребе, а онда и спољашње, а заборављамо да је то општење неопходно са Богом. Нама су потребни храмови. Зашто ово говорим? Немојте ми замерити што после Литургије, јер смо сви уморни, с љубављу сам осетио

потребу да кажем још неколико речи. Подсетило ме на то освећење звона, зато што, нажалост, у нашем граду, нећу наводити имена делова града, али на многим местима је потребан храм. По неким узусима, да употребим оно што су данас нама мерила и узуси у многим сферама нашег живота, по узусима европским, јер то су мерила по којима многе ствари данас меримо, да ли треба или не треба то је ствар процене и избор, али по тим узусима у Београду је потребно још најмање стотину храмова. Верујем да и вас и мене истински душа боли када видим да се дешавало да у неким деловима града где је постојала иницијатива у складу са потребама да се зида храм да су се неки људи узбунили и побунили и да је као резултат тога био да се заустави са том иницијативом, а ја сам сигуран да огромна огромна већина људи која живи на тим просторима, као и на сваким другим, осећа потребу за храмом. Наравно да имамо потребу и за свим осталим, пре свега за школама, болницама, амбулантама, вртићима... И ми ћемо сви бити и јесмо увек не само подршка, него ако треба и иницијатори и носиоци таквих пројеката, али не смемо дозволити себи да неко ко је промашен духовно са наше тачке гледишта, ко можда због тога није ни крив, има изнутра отпор према ономе што је знак Божји, и онда је довољно гласан и користи оружја модерног света, а то се зове медији, да би зауставио оно што је суштинска потреба сваког од нас. Зато нисам случајно навео сеобу нашег народ са Косова и Метохије у северне крајеве данашњег простора где наш народ живи.

Наше је да се молимо за све људе. Наше је да се молимо колико год то понекад било тешко – то је крст, то је подвиг – нарочито за оне који нам стоје на путу и који би да хтели спрече да Јеванђеље Христово буде одлучујуће у нашем животу. Наше је да се молимо за те људе. Ми немамо ништа против да неко бира себи други пут, у исто време немамо ништа ни провтив оних – али морамо да укажемо на њих – који злоупотребљавају Јеванђеље, који злоупотребљавају Цркву, који би хтели да злоупотребе Цркву – не могу је злоупотребити – објашњавајући нама шта је то Црква, објашњавајући нама чему храм служи, а ми у храм долазимо зато што чезнемо за миром, што чезнемо за љубављу, за међусобним разумевањем, зато што нам је стало до сваког човека, укључујући и оног који нас мрзи. Не смемо дозволити никада да став било чији у односу на нас одређује наше расположење према њему зато што све што чинимо чинимо Богу. Знамо речи Христове: Гладан бејах нахранисте ме, наг бејах обукосте ме... Дакле, све што чинимо једни другима Христу чинимо, а кад кажем другима значи било коме који је други.

И да закључим. Вама и себи стављам на душу: немојмо дозволити да оно што је суштинска наша потреба, лична и неопходна за духовно узрастање нашег

народа, наше деце, наше будућности, онога без чега нећемо бити оно што јесмо, немојмо дозволити да ико без обзира на његове разлоге, знане и незнане, свесне и несвесне – није наш проблем – да спречи да то радимо. Подсећам поново само на Сентандреју, само на то подсећам. Дакле, потребно је да зидамо храмове и нека буду онда наше иницијативе. Ако неко хоће да нас спречи да ми онда покажемо колико нас је. Ако имају ту потребу. И нећу наводити делове града, управо због опет могућности погрешног тумачења модерног оружја смрти – нажалост, подразумева се, не у целини – неретко оних који се зову медијима. Нека је благословен данашњи наш сабор. Честитам на ордену, уз дубоку захвалност за сва добротинства учињена Цркви, свако добро, здравље и успех нашем рату Владимиру и његовој породици. Живели!

spc.rs